

عنوان مقاله:

بررسی عوامل موثر بر تحقق پذیری کاربری فضای سبز با رویکرد راهبرد توسعه شهری در کلانشهر شیراز (مطالعه موردی شهرداری منطقه یک)

محل انتشار:

مجله انسان و محیط زیست، دوره 18، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

سلیمان محمدی دوست - استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یاسوج، یاسوج، ایران

محمد علی خانی زاده - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه بین المللی امام رضا (ع)، مشهد، ایران (مسئول مکاتبات)

ملیحه کشاورز - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج، یاسوج، ایران.

خلاصه مقاله:

شاید بتوان به جرات گفت مهم ترین مساله در طرح های توسعه ی شهری و به ویژه در زمینه ی اجرا موضوع تحقق پذیری در راستای تحقق منافع همگانی و تمامی ذی نفعان در حیطه ی برنامه ریزی شهری است. بنابراین باید فرایند تهیه، تصویب و اجرای این طرح ها به شکلی باشد که ضمن استفاده و بهره گیری از تمامی پتانسل ها، ظرفیت های ساکنین شهر در فرآیند تهیه و تصویب، در اجرا نیز مطابق با خواسته ها و نیازهای شهروندان بارعایت اصول و قوانین مصوب شهرسازی و معماری باشد تا در عمل بیشترین قابلیت و امکان را برای اجرا و تحقق داشته باشد. یکی از مهم ترین کاربری ها و نیازهای شهروندان فضاهای سبز شهری است که متأسفانه به دلیل نگاه اقتصاد محور و سود گرایی در نزد مردم و مسئولین کمترین میزان تحقق پذیری را دارد. تحقیق سعی دارد تا پس از بررسی ادبیات موضوع و بیان اهمیت و جایگاه فضای سبز در زندگی شهروندان و مفاهیم راهبرد توسعه شهری به عنوان یکی از جدیدترین رویکردها در زمینه ی تحقق پذیری بیشتر طرح ها و برنامه های توسعه ی شهری، به بررسی مهم ترین دلایل عدم تحقق پذیری کاربری فضای سبز در شهرداری منطقه یک شهرداری شیراز بپردازد. روش تحقیق توصیفی- تحلیلی و از نوع کاربردی می باشد و سعی دارد، پس از انجام مطالعات در زمینه ی سرانه ها و سطوح موجود فضای سبز، تغییر کاربری فضای سبز به دیگر کاربری های سود محور، بررسی پرونده های کمیسیون ماده پنج، اخذ نظرات مسئولین و نخبگان شهری را در پی داشته باشد. بررسی ها حاکی از آن است که متأسفانه به دلیل عدم شناخت و رعایت جایگاه فضاهای سبز و عمومی در مرحله ی تهیه و تصویب طرح ها، به ویژه در زمینه ی امکان تملک آنها، نداشتن معارض اجتماعی، عدم توجه به کاربری های پیرامونی و.... نامشخص بودن جایگاه و ضرورت این کاربری نزد شهروندان و مهم تر از همه نداشتن منابع مالی کافی و پایدار شهرداری ها در حفظ این کاربری ها منجر به تغییر کاربری این فضاها و عدم تحقق پذیری آنها و نهایتاً کم و کمتر شدن سرانه ی آنها نسبت به شهروندان در گذر زمان شود. مهم ترین پیشنهاد در زمینه کاهش و حل این مشکل می تواند رفتن به سمت آگاهی بخشی عمومی در بین تمامی مولفه های تاثیر گذار و مقتدرسازی حکومت محلی به ویژه در زمینه ی تامین منابع مالی پایدار باشد.

کلمات کلیدی:

تحقق پذیری، راهبرد توسعه شهری، فضای سبز عمومی، شهرداری منطقه یک شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1872083>

